

THEATRE ТЕАТАР НА РАСКРШЋУ AT THE CROSSROADS

ХРОНИКА №5 ФЕСТИВАЛА

субота 9. септембар • 2023. година

4-10.9.2023.

ФЕСТИВАЛ ДРАМЕ И ПОЗОРИШТА БАЛКАНСКОГ КУЛТУРНОГ ПРОСТОРА | FESTIVAL OF DRAMA AND THEATER OF THE BALKAN CULTURAL SPACE

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

ЛЕПА ВИДА

Гледалишче Копер – Театро Каподистрија (Словенија) и Словенско стално гледалишче Трст (Италија)

АТМОСФЕРА НА ФЕСТИВАЛУ

ОКРУГЛИ СТО

ГОРАК, ПЕСИМИСТИЧАН И КОМИЧАН НУШИЋ

Пето фестивалско вече 4. „Театра на раскршћу“ обележила је представа „Покојник“ по тексту Бранислава Нушића, у режији Егона Савина, а у копродукцији Црногорског народног позоришта из Подгорице и Центра за културу Тиват.

Јелена Поповић, драматуршкиња и позоришна критичарка, истакла је да јој је глумица која игра Рину у једном тренутку, у оној хаљини онаквој каква јесте, заличила на један од кадрова Педра Алмодовара. Кад изместимо нашег Нушића, сместимо га у неки медитерански простор, поготово играно овако реалистично, савремено, заиста добијемо многе одговоре због чега је он свевремен. Изузетно су инспиративне теме - комедије забуне, ситуације које се врло често тичу смрти, изгубљених покојника, повратника из те смрти. Нушићеви ликови, у бити, нису смешни ликови

толико колико је он као писац духовит, колико су ти односи и те ситуације комичне, они су, заправо, бескрајно симпатични. И када се све то споји добије се утисак урнебесне комедије, објаснила је.

Ову представу свако треба да види и свако позориште треба да има макар једну овакву представу на свом репертоару, истакао је Игор Бурић, новинар и позоришни критичар, а посебно је похвалио део ансамбла који игра епизодне улоге. У оваквој структури комада и игре, јако је битан тимски рад, да нико нигде не претера да би се добио дојам компактности што је допринело томе да представа не оде у гротеску. Женски ликови некако више привлаче пажњу, зато што су тако недокучиви, а лик Рине је драмски у односу на остале који су у функцији комедиографског.

Представу „Покојник“ Црногорског народног позоришта и Центра за културу Тиват одликује и то што је радња потпуно измештена у црногорски миље, а реплике су адаптиране и изговарају се на црногорском језику. То даје овом комаду још једну дозу мрака, будући да реченице изговорене на тај начин, са тим нагласком, бивају оштрије и ефектније. Време радње није померено, па остаје нејасно како се Нушићу поткрао фенг шуи.

Бранислав Нушић је у болесничкој постели писао „Покојника“, и сву своју горчину, свој песимизам излио је у то дело, а томе је Егон Савин у поставци ове представе још и допринео. Изгледа да људима који су заражени похлепом, влашћу, нема другог лека него да им се промени идентитет, закључио је Миливоје Млађеновић, театролог.

Јована Станковић

Дејан Пројковски:

„Позориште је огледало живота, а у том огледалу се види читаво друштво“

„Није случајно Шекспир рекао да је позориште огледало живота, а у том огледалу може се видети и читаво друштво. Позориште увек носи пулс, понекад нам се то свиђа или не“, рекао је Дејан Пројковски, вишеструко награђивани и један од водећих редитеља у региону. Представу, која у епицентар ставља човека, као што је било у ренесанси, а која показује да човеку највише требају комуникација и слобода, нишка публика видеће на затварању Фестивала „Театар на раскршћу“. То је Бокачов „Декамерон“, у режији Дејана Пројковског, у извођењу глумаца из Ниша и Подгорице, а у част награђаних на фестивалу.

Након премијере на „Барском летопису“ нишка публика ће моћи да види резултат једног „предивног и узбудљивог рада са нишким и подгоричким глумцима“, каже Дејан Пројковски.

- Мислим да смо имали узбудљив процес. Док смо припремали, причали смо да је важно да направимо представу где ћемо бити сви ми. Мислим да смо направили представу која вуче паралелу пандемије куге у Фиренци и короне коју смо сви прошли. Када се појавила корона, схватили смо да оно што што човеку највише треба јесу комуникација, дружба и слобода простора. Кренули смо да радимо представу која у средину свега ставља човека, а тако је било и у ренесанси - каже Пројковски.

Питање је шта значи бити слободан у личном смислу, а то ће представа „Декамерон“ покушати да одговори.

Наши ликови су одбили да чекају Годоа, они су кренули да се играју и демистифицирају ствари на сопствен начин. Човек треба да се избори да има право на лични избор. Има друштвене оквире, моралне, породичне и религијске стандарде где по рођењу припада. Ми смо се бавили личном слободом. На крају свега, човек је хомо луденс, човек који воли да се игра.

Направили смо представу која слави радост живота - додаје Пројковски.

Премијера у Нишу биће у част награђених на Фестивалу „Театар на раскршћу“, а сваки фестивал познатом редитељу доноси радост.

- Врло је битно да можемо да разменимо идеје, да погледамо шта раде остале колеге. Немамо често ту могућност. Занимљиво је и за публику јер има могућност да компарира, гледа ствари, види како се размишља у позоришту. Није случајно рекао Шекспир да је позориште огледало живота. У том огледалу може се видети и читаво друштво. Позориште увек носи пулс, понекад нам се то свиђа или не. Мислим да је овај фестивал постаје врло битан за све нас. На отварању сам срео многе колеге из региона и то је предивно. Ових дана је Ниш врло битан позоришни центар у регији и место где се рађају нови пројекти - каже Пројковски.

Позориште може да помогне да скупимо довољно храбрости.

- Оно помаже да се погледамо у огледало. Даје храброст да се жаба погледа у огледало и схвати да је жаба, да није принц. То је врло битно. У свим специфичним временима позориште има тај задатак, да говори о стварима о којима други не говори. Да отвара питања, али никад да не уђемо из позиције да смо паметнији од публике - додаје редитељ.

Одраз у огледалу представе „Декамерон“ показаће праву слику. Неки можда неће бити одушевљени шта ће видети, неке ће вратити у реалност или натерати на размишљање, али је сигурно да су такви погледи потребни често јер што би рекао велики књижевник Бранислав Нушић, „у сваком случају, боље је гледати живот у позоришном комаду, него гледати позоришни комад у животу“.

Љубица Јоцић

РЕЧ КРИТИКЕ | ПОКОЈНИК

Црногорско Народно позориште, Подгорица и
Центар за културу Тиват (Црна Гора)

ПРАВДА ЋЕ ДОЋИ ПО СВОЈЕ ИЛИ СТУБОВИ ДРУШТВА

(О представи „Покојник“ по драми Бранислава Нушића, у режији Егона Савина и у продукцији Црногорској народној позоришта из Подгорице и Центра за културу Тиват, Црна Гора. Главне улоге: Марко Баћовић, Бојан Димићријевић, Нада Вукчевић, Горан Вујовић, Александар Радуловић)

Идентитет је најважнија компонента људског живљења, важнија и од материјалне среће, чак и од духовне равнотеже. Концепт Егона Савина за ову верзију „Покојника“ има Пиранделовски шмек и то му помаже да открије све дубине овог драмског текста Бранислава Нушића, последњег у његовој библиографији. Крађа живота Павла Марића ствара једну

олигархију која се помаља иза правдољубивих чланова његове породице. Тачна у динамици и у радњи, концизна у ликовима, ова представа говори о губитку који не може да се надокнади. Зато се можда Павле Марић и враћа у град: да види колико је украдено и да ли је нешто иоле остало. Деструкција је везивно ткиво корупције. На то упозорава актуелност ове приче која је страховита и која заудара на смрт, на срамоту и на бескрупулозност. Нушић је вероватно помислио на то пишући овај драмски текст који се врло тешко сврстава у комедије, а Савин је вероватно отворио сва чуда опсесивне крађе и лажи тим Пиранделовским принципом где су господа тек искривљена слика друштва, а непрепознавање Павла Марића начин да се његово име и идентитет сруши и избрише. У једном тренутку их Павле Марић иронично назива „стубовима друштва“ иницирајући врло ригидан квалификатив породице чији механизам корупције савршено функционише.

Ова представа има поруку која је много пута послата и никада саслушана, а то је да се корупција увек враћа смрћу, и идентитетском и физичком. Павле Марић је одлучио да не умре и поред тога што пристаје на промену идентитета. У овој сјајној концепцији његов живот тек почиње избацујући целу несрећу као канцер. Али, метастазе олигархије, на жалост, су свуда присутне и у овом времену и управо зато ови ликови делују врло актуелно, а радња драме наликује на наше, овоземаљске духовне и материјалне кризе.

„Покојник“ је дело које нуди много објашњења и много подтекста, а ова представа је тек један аспект, један угао гледишта који упозорава и можда поучава. То ће показати и доказати будућност ка којој сви срљамо не гледајући да ли ћемо повредити некога или да ли ћемо му покрасти све што поседује.

Гледајући ови представу, гледамо своје недоречености, а Нушић нам показује куда наш пут води када ризикујемо и наш иметак, а и наш идентитет.

Сашо Ојеновски

РЕЧ КРИТИКЕ | ПОКОЈНИК

Црногорско Народно позориште, Подгорица и
Центар за културу Тиват (Црна Гора)

ПОСЛЕДЊИ ПОЗДРАВ

Оно што Нушића, као писца, разликује од огромне већине, нарочито комедиографа, није само одабир драмске ситуације и контекст у који је он поставља, већ невероватна решења којим се његови ликови у тим ситуацијама мигоље, копрцају, батргају и боре, док читава ствар најзад изведу до тачке коју струка зове „расплет“, а публика „крај“. Међутим, та тачка у којој Нушић одлучи да заврши радњу свог комада уопште не делује као коначни завршетак. Након читања његове драме, или одласка из позоришта после представе, никад нас не напусти онај утисак да су ти ликови испратили знатижељне госте који им тако неваспитано завирују у животе и да су одмах након затварања корица или завесе, као по закљу-

чавању капије, улазили у зачарани круг нових ситуација, које бисмо са нестрпљењем и радошћу очекивали, када би писац желео да нам их открије.

Једино се „Покојник“ завршава тако, да након „идите, сад“, нема више осећаја да ће Живка можда опет бити министарка, или да ће Јеврем бити народни посланик. После „Покојника“, нажалост, све ће остати тако како јесте и, писац нам први пут не говори да идемо, нити да ће бити нових обрта. Напротив, као да нам каже: Седите, слободно, докле год вам се седи у том позоришту, али то вам је што вам је. То је то. И то смо, нажалост, ми.

Егон Савин режира „Покојника“ у Подгорици, селећи и радњу, и ликове тамо и остављајући их са једнаком горчином, сјајним глумцима. У које год место да га је однео, где год наш народ живи, једнако би то било то, и једнако би то били ми. Само што је близина мора дала тај медитерански „шмек“ који у додиру са сатиричним реализмом увек помало подсећа на закаснили пубертет шпанског филма, као што би наш Север и

Исток учинили да у овом комаду откријемо руски мазохизам, а Југ овај наш заводљиви патос у неправилном ритму.

Постоји у целокупној атмосфери представе извесни жал за старим Нушићем, отимају се бритке сатиричне досетке насмејаног писца на умору, хотел „Европа“ из „Сумњивог лица“ нас са зелених кулиса подсећа на нека времена у којима као да смо још имали наде да је све ово само шала, иако није. Весели музички прелази као да су компоновани за последњи чарлстон-истрчавање на поклон свих Нушићевих Анки и Марица... Чак и сам Павле Марић (Бојан Димитријевић) у костиму епохе неодољиво подсећа на уморног и разочараног Нушића.

И морам да признам, иако сам ипак отишла из позоришта, још сам тамо. И то је, нажалост, то. И то смо, заувек, ми... А Егон би требало да постави „Покојника“ у сваком српском позоришту, јер какви год да смо, добри људи у нама увек виде сјајно уметничко дело.

Јелена Појовић

РЕЧ КРИТИКЕ | ПОКОЈНИК

Црногорско Народно позориште, Подгорица и
Центар за културу Тиват (Црна Гора)

БЕСКОМПРОМИСНО СУОЧАВАЊЕ СА БЕШЧЕШЋЕМ

Асоцијативни токови док гледам Нушићевог „Покојника“, а у режији Егона Савина воде ме до Борехесове „Историје свеопштег бешчашћа“. „Покојник“ који је последњи комад који је Нушић написао садржи опорост и згроженост похлепом, сплеткарењем и бекрупулзношћу. Редитељ нас подсећа да док посматрамо или желимо да се повучемо уморни од бескупулзне матрице игре за моћи- недужни људи страдају, јер у борби за моћ људски живот је ништаван, закона нема, зло влада. Не губимо из вида да је борба за моћ борба у којој људи до-словно умиру.

У „Покојнику“ Павле Марић ће открити да га жена, коју воли, вара и дубоко повређен отићи ће из Подгорице, где је радње према адаптацији смештена, у Беч. У међувремену, сплетом околности у његовом граду прогласиће га мртвим, жена ће се одмах преудати, а његов иметак ће се разносити како коме треба.

Он ће се вратити из Беча да покуша да врати свој живот, али ће се сви трудити да га пониште.

Изврсна је игра Марка Баћовића, Бојана Димитријевића, Наде Вукчевић, Горана Вујовића, Александра Радуловића, Стефана Вуковића, Славка Калезића, Слободана Маруновића, Стевана Вуковића, Дејана Иванића, Стевана Радусиновића, Радмиле Божовић, Јадранке Мамић, Драгана Рачића и Слободана Вујадиновића - у правом ритму, елегантна, јасна, без ичег сувишног.

Супруга Марићева, како је тумачи Нада Вукчевић, је природна и грацилна у својој бескупулзности.

Павле Марић, како га тумачи Бојан Димитријевић, је угледан човек, поштен, жртва и једини који се заправо не предаје, иако неминовно страда.

Костим (Јелена Стокућа) је елегантан, а носе га пропалице, људи спремни на све зарад својих спекулација. Сценски простор (Весна Поповић) чине кулисе зелене боје на којима су фотографије града некад, то је простор уских пролаза, који сузбија, шармантан и тескобан у исти мах.

Савин врло прецизно указује на то колико су односи унутар друштвених структура предвидиви и подсећа нас да последице на оно на шта заклапамо очи покушавајући тако да се сачувамо, нас свакако стиже.

Најаша Гвозденовић

РЕЧ КРИТИКЕ | ПОКОЈНИК

Црногорско Народно позориште, Подгорица и
Центар за културу Тиват (Црна Гора)

ПРЕПЛЕТ КОМИЧНОГ И ДРАМАТИЧНОГ

Егон Савин је поставком „Покојника“ у подгоричком Црногорском народном позоришту још једном потврдио да су комично и драматично у сталном додиру. Да је Нушић не само расан комедиограф, него и аутор драма из грађанског живота Савин је доказао и раније, режијом представа „Тако је морало бити“ и „Пучина“ у ЈДП-у. Сажета, оштра, опака црна комедија, тамна гротеска, са несумњивим честицама криминалистичког жанра, редитељски је тако конципирана да не ремети ни богатство, ни комплекс Нушићеве драме, а уз све то је језички прилагођена црногорском крају. Измештање радње драме Покојник у црногорски простор између два светска рата и доследно

језичко прилагођење том миљеу, додало је новом виђењу ове Нушићеве драме, не само свежину и егзотику језичке мелодије него је тиме постигнуто и дејство пародије: овде о чувеном црногорском чојству говоре људи који се могу описати као бескрупулозни, похлепни несој. Тај контраст појачава се и на визуелном плану, у сценографији Весне Поповић која тамнозеленим фотографијама старе Подгорице, асоцира на господствену и достојанствену прошлост града, у којој сада обитавају бескарактерни и бескрупулозни типови.

Ликови ове драме, изузимајући лик Павла Марића, су или грамзиви власници капитала или смутљивци који су у његовој служби. Све су то гротескни неморални, себични, и опаки лицемерни, тобожњи заштитници државног поретка и моралних вредности. Марко Баћовић изванредно представља лик бескарактерног Спасоја Благојевића, показујући којом се хитрином овај манипулатор и мутивода трансформише, зависно од ситуације, од кукавице до опасног човека. Најкомплекс-

снији лик ове драме је Павле Марић којег успешно игра Бојан Димитријевић уверљиво показујући његову извесну наивност и пасивност у свету опаких људи, правдајући је неизлечивом љубављу према неверној супрузи у тачном тумачењу Наде Вукчевић. Подједнако су успешни и остали актери ове представе: Горан Вујовић, играјућу Анту, наглашавао је комичне елементе у овој драми, Александар Радуловић, Стефан Вуковић, Славко Калезић, Слободан Маруновић и Стеван Вуковић су упечатљиво представили ову „организовану групу“ смутљиваца, спрегу власника капитала, власти, полиције и медија спремних на све неподоштине укључујући и злочин из користољубља.

Представа „Покојник“ је прецизна, компактна. Жесток позоришни обрачун Егона Савина са лажним друштвеним моралом, лицемерјем, корупцијом, лоповлуком и другим облицима непочинства у миљеу такозваног високог друштва.

Миливоје Млађеновић

РЕЧ КРИТИКЕ | ПОКОЈНИК

Црногорско Народно позориште, Подгорица и
Центар за културу Тиват (Црна Гора)

ИПАК КОМЕДИЈА

Егон Савин је редитељ који већ неко време доказује да Нушић није само комедиограф. „Тако је морало бити“ у Југословенском драмском позоришту, „Покојник“ у Народном позоришту Београд, његове су режије (и адаптације) које највише истичу драмску црту у Нушићевом писању.

Сада је било занимљиво видети и нову верзију „Покојника“, Црногорског народног позоришта Подгорица и Центра за културу Тиват. Бојан Димитријевић који игра насловну улогу, односно Павла Марића, приватно ликом подсећајући на Нушића, чак и тако допринео је величању дела овог писца, дајући представи неку уврнуту димензију тиме што је деловало као да је аутор на сцени са својим лико-

вима, у овом случају дружином подгоричких, а не београдских сплеткароша, и лупежа које власт користи како би одржала своје позиције моћи и стицања.

Права енигма остаје његова супруга Рина коју надахнуто игра Нада Вукчевић, као жену која не зна тачно шта би. Једини њен лик има одлике вишеслојности и драмске димензије унутрашњег сукоба, док су сви други прилично једнолично обојени и дводимензионално представљени као они који тачно знају шта желе и чему стреме – утицају, а утицај је имање, је л’.

Посебно допадљива је адаптација на црногорски језик, или дијалекат, како вам драго. Она чини да ликови проговоре са више шарма који је поткрепљен и глумачком уверљивошћу ансамбла предвођеног Марком Бањовићем као коловођом Спасојем. Прави комички испади су ретки, али тек у њима долази до пуног ефекта представе и потврде Нушићевог комедиографског дара као суштинског. Теза да је реч о

драми пада у воду и на плану заплета и расплета радње који су типични и за друге његове комедије, као што је „Сумњиво лице“, на пример.

Но, укупно гледано, све то и није толико важно. Ова представа функционише као таква и чак кад се посматра као изразито конвенционално остварење, врло висок квалитет има у сваком сегменту позоришног језика.

Игор Бурић

Музеј позоришне уметности Србије представио своја издања

Установа културе од значаја - Музеј позоришне уметности Србије постоји од 1950. године и у њему се чува театролошка грађа која сведочи о развоју позоришта у Србији од 13. века до данас. Музејски фонд чине предмети значајни за научна истраживања или аматерско проучавање класичне драмске, оперске и балетске уметности као и нових мултимедијалних сценских форми. Оно што је занимљиво, поред изложбене, Музеј има богату издавачку делатност.

Тај део је био представљен и на овогодишњем „Театру на раскршћу“. Рад Музеја је вредан дивљења, а на све то је поносна и Весна Буројевић, директорка МПУС-а.

- Наш музеј врло озбиљно се бави издаваштвом. Музеј је досад објавио 400 издања што је заиста велики успех и на то сам врло поносна - рекла је Весна Буројевић.

Једно од важних издања МПУС-а је часопис “Театрон” који излази од 1974. године, а број 200 и двоброј 201/202 представио је Мирослав Антић, секретар редакције часописа.

- Ово је часопис са дугом традицијом. Први број је објављен 1974. године, а покренуо га је Петар Волк са Сенишом Јањићем и Олгом Милановић. Следеће године је јубилеј, биће 50 година од првог броја - почео је причу Антић.

“Театрон” је и научни и уметнички часопис.

- У овом јубиларном броју налазе се први уводник који је Петар Волк написао, а који говори о разлозима због којих је “Театрон” покренут. Ту је текст Олге Милановић која је припремила специјални текст, а она је један од оснивача и она се присећа почетака. Ту је и уводник нашег главног уредника Радомира Путника. Ту су два интересантна чланка,

један је где су побројани сви чланци објављени до 200. “Театрона” и пети текст је текст где су побројане све редакције од 1974. године и пописани сви сарадници “Театрона” - каже Антић.

Часопис редовно прати два фестивала - БИТЕФ и Стеријино позорје, а у плану су осврти и на друге фестивале, међу којима је и „Театар на раскршћу“.

Прилику да се представи дошло је и дело музејске саветнице Јелице Стевановић „Народно позориште у огледалу времена” (листови и часописи у издању Народног позоришта у Београду) у издању Музеја позоришне уметности Србије.

Она је детаљно представила значајно дело које је имало представљање и на бројним другим фестивалима.

Љубица Јоцић

УТИСЦИ ПУБЛИКЕ

приредила Јана Савић

Сматрам да су могли да имају мало бољи темпо и ритам представе. Колико сам чула од неких људи који су гледали представу раније, мислим да је то просто ствар овог конкретног играња, не генерално режије и њихове глуме, али просто чини ми се да би темпо и ритам могли да буду мало диманичнији и бољи.

Мислим да представа задовољава неке политичке стандарде. Пошто је играна представа „Покојник“ код нас у нишком Народном позоришту, могла сам да упоредим те две представе и ипак мислим да је наше позориште направило бољу представу и у редитељском и у глумачком смислу. Оно што ми се није свидело је када је ушао главни глумац, та нека мистерија и тајанственост се изгубила у овој представи, а допали су ми се неки ликови који су били јако карактерно лепо обојени као што је лик новинара.

Допала ми се радња, занимљиво је, у појединим тренуцима нисам имала баш добру концентрацију и пажњу зато што је било превише приче која ми није била занимљива. Цела прича носи неку поруку, то ми се допало, осликава наше друштво и дешавања у нашем друштву, реалност у којој живимо. Лик који ми се највише допао јесте Павле по својим неким карактерним особинама.

Вече проведено уз представу „Покојник“ било је чисто освежење! Изазивали су смех током целог извођења. Ансамбл је био изванредан, а Нушићев хумор и сатира су и даље релевантни и забавни као и предходних деценија. Хвала свима на сјајној представи која је учинила мој дан светлијим и веселијим!

Сташа Прах

ЛЕПА ВИДА**Гледалишче Копер – Театро Каподистрија (Словенија)
и Словенско стално гледалишче Трст (Италија)**

Редитељ, композитор и сценограф: Марјан Нећак
 Драматизација: Сташа Прах
 Сценски покрет: Клемен Јанежич
 Костимограф: Јелена Проковић
 Аутор видеопроекции: Марин Лукановић
 Лектор: Мартин Вртачник
 Дизајн светла: Марјан Нећак, Вид Принчич,
 Амар Феризовић
 Асистент редитеља: Рената Видич
 Асистент костимографа: Саша Драгаш

УЛОГЕ:
 Ања Дрновшек
 Рок Матек
 Данијел Малалан
 Блаж Поповски

Представа траје 1 сат и 10 минута.

О ПРЕДСТАВИ

О посебном значају овог мита за словеначки национални идентитет сведоче многа књижевна дела у која је уграђен мит о Лепој Види. Каже се да крије одређене особине и судбинске преокрете карактеристичне за нашу колективну свест и душу, као што су: комплекс чежње, архетип мајке, архетип жене, но-сталгија, однос према традицији, однос према страном и другима, чак и бунт. Зато у представи неће недостајати Прешерн, Цанкар, Роза и други, који су прерађивали и преписивали мит о Лепој Види и у њему тражили метафору за свој или друштвени бол, изговор или опроштај. Међутим, пре него тражењем „правих“, већ написаних речи, представа ће се бавити данашњом перцепцијом мита и приче о Лепој Види. Шта је чежња? Можемо ли још да че-земо, можемо ли још чути наше најдубље идеје? Да ли дозвољавамо себи да сањамо, да ли смо уопште спремни да остваримо своје снове? На шта нас „тера“ живот који живимо? Да ли живимо или само животаримо? На шта нас приморава окружење, а у које замке сами упадамо? Аутори представе *Лепа Вида* дело виде као народну митолошку причу о чежњи, храбрости, лакомислености, лукавству, пожр-

твовању, страсти и љубави, које ће нам помоћи да одговоримо на постављена питања. Својом једноставношћу и разиграношћу, музичко-позоришна представа, испуњена магијским радњама, разоткриваће теме које се у сећању словеначког народа сматрају онима које нас карактеришу као меланхоличне, незадовољне и потчињене. Представа прати мит у коме је Вида пунокрвна жена, супруга, мајка и домаћица, која чезне, смела је и снажна и преузима одговорност за своје поступке.

Наравно, и она је тужна, преварена, љута, али ипак снала-жљива и што је најважније – не одустаје, већ верује да за њу постоји решење, да за све постоји решење, да постоји „Сунце“, које нас може вратити кући. Као и Вида, и аутори представе верују у бољи свет. Иако су свесни трагедије стварности, судбине и моћи зла, они гледају ка хоризонту, преко мора, и виде светло решење које долази издалека, упркос свему.

РЕЧ КРИТИКЕ

(...) Драматург Сташа Прах имала је потпуну аутономију при писању. Написала је свеж, оригиналан поглед на Вида као жену у модерним временима, што је за многе људе на много

начина једноставно превише. Вида превише жели, превише осећа, превише сања, превише размишља. Сву сложеност њеног унутрашњег света одлично је дочарала Ања Дрновшек, која је лик доживела изнутра и заиста га у потпуности отелотворила. Њену заокупљеност концептима о томе каква би модерна жена требала да буде на одговарајући начин потенцира и сценографија у форми решетки кавеза, за које је била причвршћена глумичина велика лепршава сукња. Дрвена лутка коју је глумац Рок Матек држао у рукама и с времена на време са њом љутило разговарао, такође је додала важну перспективу разумевању различитих улога које жене живе. Хепенинг на сцени снажно је подржан музиком. Песме које певају глумци подржавају наратив и додају нијансе поруци коју представа носи. Да закључимо, пре свега, представа *Лепа Вида* је гласан плач. Крик да се скину слојеви које су жене годинама стављале на себе, утишавајући своју чежњу за слободом. *Лепа Вида* Сташе Прах је бунтовница, жена која је страствена, одана и дивља и која се усуђује да сања.

Ана Розман

Радио Словенија, 11. фебруар 2023.

ОСНИВАЧИ ФЕСТИВАЛА

Град Ниш

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

ПОКРОВИТЕЉ
ФЕСТИВАЛА

Председник
Републике Србије

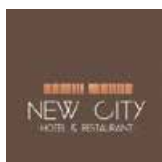
ФЕСТИВАЛ
ПОДРЖАЛИ

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊА

ZLATARA
STANI VIROVIĆ
1993

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

МЕДИЈСКИ
ПОКРОВИТЕЉ

МЕДИЈСКА ПОДРШКА
ФЕСТИВАЛА

Издавач: Народно позориште Ниш • За издавача: Спасоје Ж. Миловановић
Редакција: Јована Станковић (уредница), Љубица Јоцић, Јана Савић • Прелом: Саша Јовановић
Фото: Мирослав Лавренчић • Штампа: Nais print, Niš • Тираж: 30 примерака
Народно позориште Ниш • Синђелићев трг 88, 18.000 Ниш, Србија
Веб сајт: www.narodnopozeristenis.rs • Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>
E-mail: npnis@narodnopozeristenis.rs • direktor@narodnopozeristenis.rs
uprava@narodnopozeristenis.rs • marketing@narodnopozeristenis.rs